

תאריך: 26.12.05

בתשובתך נא ציין: 37230

לכבוד
אלוף יוסף משלב
מתאם פעולות הממשלה בשטחים
צה"ל

טלפון: 03-6975302

פקס: 03-6976306

שלום רב,

הנדון: משפחות קרועות בין רצועת עזה לגדה המערבית
כרוניקה של פרידות כפויות

1. בהמשך לפגישתנו מיום 20.12.05, אבקש לשוב ולהציג בפניך, על פי בקשתך, את התופעה הקשה של פרידות כפויות וממושכות בין בני זוג ובין הורים לילדיהם.
2. הסיפור חוזר על עצמו – בני הזוג מתגוררים עם ילדיהם באחד החלקים: רצועת עזה או הגדה המערבית. אחד מבני הזוג מקבל היתר תנועה לחלק האחר לצורך ביקור משפחתי (או כל צורך אחר) אך כשהוא מבקש כעבור זמן קצר לשוב, בקשתו מסורבת מחמת סגר שהוטל או סיבה בירוקרטית אחרת, והוא "נתקע" שם ללא יכולת לשוב לביתו, לבן הזוג ולילדים. לעיתים נתקע האדם משך חודש, לעיתים חצי שנה ולעיתים זמן רב יותר. מציאות חיים בלתי נסבלת לכל הדעות.
3. טול, למשל, את סיפורה של משפחת **מגי'ארי**: זוג צעיר המתגורר בעזה עם שני ילדיו, ילד בן ארבע ותינוקת בת 11 חודשים. ביום 1.7.05 נסעה גבי מגי'ארי לגדה המערבית, ללא הילדים, לבקר אצל אביה החולה. היא קיבלה לצורך כך היתר מעבר. אחרי שבוע ביקשה היתר כדי לשוב לרצועה ונענתה בשלילה. במכתבי המוקד הוסבר כי האישה מתגוררת ברצועה וכי ילדיה הקטנים ממתניים לה שם, כולל תינוקת יונקת, אולם רק ביום 11.9.05, לאחר שעתרנו לבג"צ (בג"צ 8526/05) איפשר המפקד הצבאי את חזרתה לביתה. זמן הפרידה הכפויה – חודשיים.
4. משפחת **מדהון** עברה טראומה דומה: זוג צעיר המתגורר בג'למה שבגדה המערבית עם ארבעת ילדיו הקטנים. ביום 12.7.05 נסעו מר מדהון ובנו בן ה-6 לרצועת עזה לצורך ביקור משפחתי קצר, באמצעות היתר מעבר. גבי מדהון ושלוש הילדות נותרו בבית המשפחה בג'למה.

באותו יום אירע הפיגוע בנתניה והוטל סגר על השטחים (סגר שלמעשה נמשך עד עצם היום הזה). מר מדהון ובנו "נתקעו" ברצועה בשל כך. במהלך שהותם ברצועה לקה הילד בבריאותו אך לא יכול היה להגיע לטיפול רפואי אצל רופא המשפחה בגדה המערבית. רק ביום 1.11.05, לאחר שהמוקד להגנת הפרט עתר בשםם לבג"צ (בג"צ 9896/05) קיבלו היתר וחזרו לביתם בגדה המערבית. **זמן הפרידה הכפויה - שלושה חודשים**.

5. משפחת **בהלול** חוותה פרידה כואבת משל עצמה: גם פה מדובר בזוג צעיר אשר מתגורר בעזה עם חמשת ילדיו. ביום 1.7.05 נסעה גבי בהלול עם ילדיה לביקור משפחתי בשכם, באמצעות היתר מעבר. זמן קצר לאחר מכן הגישה בקשה להיתר מעבר לצורך חזרתם לרצועה. בקשתה סורבה בשל הסגר שהוטל על השטחים. ביום 11.10.05 נמסר לה הדבר גם בכתב. בינתיים התחילה שנת הלימודים והילדים "תקועים" בגדה המערבית. רק לאחר איום בעתירה (קדם בג"צ) ניתנה תשובה חיובית לבקשה. ביום 31.10.05 חזרו גבי בהלול וילדיה לרצועה. **זמן הפרידה הכפויה – מעל שלושה חודשים**.

מצ"ב העתק המכתב מיום 11.10.05, נספח א'.

בקשות תלויות ועומדות

6. משפחת **אל-בדו** עודה ממתינה לתשובת יועמ"ש גדמ"ע. שוב, זוג צעיר המתגורר בעזה עם שתי בנותיו הפעוטות: אחת בת שנתיים והשנייה בת שבעה חודשים. ביום 6.6.05 נסעה גבי אל-בדו עם הבנות לבקר אצל הסבא והסבתא בטולכרם, באמצעות היתר מעבר. בתחילת יולי הגישה בקשה להיתר מעבר לצורך חזרתה, אולם החל הסגר ומאז היא "תקועה". בתחילת דצמבר ביקשה מהמוקד לסייע לה. בתשובה לבקשת המוקד מיום 8.12.05 נמסר כי בעקבות הפיגוע בנתניה מיום 5.12.05 הוטל סגר על השטחים ועל כן לא תוכל לעבור לעזה. **זמן הפרידה הכפויה – ששה חודשים עד כה, הספירה נמשכת**.

מצ"ב העתק המכתב מיום 8.12.05, נספח ב'.

7. משפחת **עבד-אלדאים** מורכבת מזוג תושבי שטחים, המתגורר בעזה עם בנם בן השנה. ביום 22.6.05 נסעה גבי עבד-אלדאים עם בנה לבקר אצל סבו וסבתו בגדה המערבית, באמצעות היתר. מאז סוף חודש יוני 2005 פונה גבי עבד-אלדאים למת"ק בבקשה כי יונפק לה היתר לחזור לרצועה. אפילו העובדה שבעלה אושפז לניתוח ראש מסובך לא שינתה דבר. סגר הוא סגר. בתחילת דצמבר פנתה למוקד להגנת הפרט. בתשובה לבקשת המוקד מיום 8.12.05 נמסר כי מעברה מסורב מטעמי ביטחון חסויים, טענה שנראית תמוהה על רקע העובדה שרק חודשים ספורים לפני כן קיבלה היתר מעבר ועל רקע העובדה שהיא אם לתינוק בן שנה. **זמן הפרידה הכפויה – ששה חודשים עד כה, הספירה נמשכת**.

מצ"ב העתק המכתב מיום 8.12.05, נספח ג'.

8. משפחת **קעיס** ממתינה גם היא לתשובה מלשכת היועמ"ש. גם פה מדובר בזוג תושבי השטחים, המתגורר בגנין עם ששת ילדיו, הגדולה בת 17 והקטן בן 6. ביום 12.7.05 נסעה גבי

קעים והבן הצעיר לעזה לצורך ביקור משפחתי, באמצעות היתר מעבר. מר קעים וחמשת הילדים האחרים נותרו בבית בגינין. זמן קצר לאחר שהגיעה גב' קעים לרצועה, פנתה למת"ק לצורך קבלת היתר מעבר, אולם עקב הסגר "נתקעה" בעזה, ועד היום אינה יכולה לשוב לבעלה וילדיה. הבן הצעיר נותק מאביו ואחיו הגדולים. פניית המוקד טרם נענתה (מכתב מיום 22.12.05 ליועמ"ש גדמ"ע, שמספרו 41267). **זמן הפרידה הכפויה – חמישה חודשים עד**

כה, הספירה נמשכת.

9. היבט אחר של פרידות ממושכות בשל הסגר הוא בביקור אצל בן הזוג שגורש לעזה. כך המצב, למשל, אצל משפחת **בזור**. זוג, תושבי ג'נין, הורים לתאומים בני שנה. בסוף 2003 הורחק מר בזור לעזה. מאז תלויים גב' בזור וילדיה בהיתרים על מנת לשמור על קשר משפחתי עם מר בזור. גב' בזור מבקשת היתרים מהמת"ק כבר חודשים ארוכים, אך בשל הסגר הבקשה מסורבת שוב ושוב. ביום 8.12.05 אף קיבלה תשובה זו בכתב בעקבות פניית המוקד בשמה.

זמן הפרידה הכפויה – שנה עד כה, הספירה נמשכת.

מצ"ב העתק המכתב מיום 8.12.05, נספח ד'.

10. אלו היו מספר דוגמאות שממחישות את התופעה ואת היקפה.

11. דומה כי יש מקום לרענן את הנהלים על מנת למנוע את הפגיעה המיותרת הזאת בחיי המשפחה. בין היתר חשוב להבהיר כי גם בתקופה של סגר כללי, יש לאפשר לאדם לשוב לביתו, לבן זוגו וילדיו. זהו חריג הומניטרי מובהק, במיוחד לאור הפגיעה הקשה בילדים, המופרדים מאמם או אביהם. מצב בו אדם מופרד ממשפחתו, על לא עוול בכפו, ורק בשל העובדה שמצא עצמו באופן אקראי בחלק אחר של השטחים בזמן הטלת הסגר, מנוגד לדין וממילא בלתי סביר בעליל. אי החוקיות ואי הסבירות בולטים במיוחד על רקע העובדה שהמדינה מאפשרת לעשרות אלפי פועלים להיכנס בזמן הסגר לישראל, אך ממשיכה למנוע את המעבר בין עזה לגדה.

12. שנית יש להבהיר כי אין רלוונטיות לשאלת המען הרשום. קשרי משפחה בין פלסטינים מעזה והגדה הם נפוצים, שכן מדובר בבני אותו עם, השומרים על קשרים חברתיים ותרבותיים ביניהם, חרף אי הרציפות הטריטוריאלית. לאור העובדה שישראל אינה מאפשרת שינויי מען בין החלקים, מענו הרשום של אחד מבני הזוג לא ישקף, על פי רוב, נאמנה את מקום מגוריו בפועל. ודאי שאין בכך כדי לגזור על בני הזוג פרידה כפויה וממושכת. גם הפרקטיקה בה נעשה הדבר – מתן היתרי תנועה חד כיווניים, וסירוב לתת היתר נוסף לצורך החזרה – היא פרקטיקה חסרת תום לב ומקוממת. יש להבהיר לגורמים המקצועיים כי כאשר מוסבר להם שמדובר במשפחה שהופרדה – יאפשרו את איחודה בצורה מיידית.

13. שלישית יש לנסות ולפשט את ההליכים ואת הברוקרטיה, שכן הפגיעה במקרים אלו, מטבע הדברים, מחריפה מיום ליום. כך, למשל, מאחר והבקשה מוגשת זמן קצר מאוד לאחר שניתן היתר מעבר בישראל, על האבחון הביטחוני להיעשות בהליך מזורז. אנו וארגונים אחרים מנסים לפשט את הדברים ולצרף את המסמכים הרלוונטיים, ומומלץ להתייחס

בדחיפות לפניית שלנו, גם אם הבקשה הפורמאלית שהגישה הרשות הפלסטינית אינה ברורה דיה.

14. לאור כל האמור, מקווה אני שתוביל מהלך לשינוי פני הדברים, ולהפסקת התופעה הקשה של פרידות ממושכות בין בני זוג ובין הורים לילדיהם באותן משפחות הקרועות בין רצועת עזה לגדה המערבית.

בכבוד רב,

גיל גן-מור, עו"ד

לוט : א'-ד'

העתק :

אל"מ שלומי מוכתאר, רמ"ח אג"מ במתפ"ש.

אל"מ ניר פרס, רמת"ק עזה

אל"מ פנינה שרביט ברוך, רמ"ח דבלי"א

אל"מ יאיר לוטשטיין, יועמ"ש גדמ"ע

סא"ל דויד בנימין, יועמ"ש עזה

סא"ל משה לוי, רע"ן אג"ם עזה

סא"ל איציק אדרי, רע"ן אג"מ גדמ"ע

סגן יגאל אוסטנובסקי, עדי ליבוביץ, דבלי"א